

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1164422/2

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב הראשי לישראל הרב דוד ברוך לאו – נשיא

המערער: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד יעקב גרסון)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד גבריאל מויאל)

הנדון: הצדק ומאזן השיקולים במתן ארכה ובמחיקת הערעור בחלוף המועד; זכות התגובה – אימתית?

החלטה

א. מחיקת הערעור עקב חלוף הזמן להגשתו למרות הארכות שניתנו

בהחלטותיי מיום כ"ז בתמוז התשע"ט (30.7.2019) ומיום כ' באב התשע"ט (21.8.2019) קבעתי כי לפני משורת הדין יוכל המערער להשלים את הגשת כתב ערעורו ולהפקיד את הערובה להוצאות המשפט שעליה הוריתי עד ליום א' באלול תשע"ט (1.9.19) וכי אם לא יעשה כן עד למועד האמור יימחק ערעורו וייסגר התיק.

עוד קבעתי כי במקרה כזה תעמוד למשיבה הזכות לבקש מבית הדין לחייב את המערער בהוצאותיה בהליך הנוכחי עד כה וכי אם אכן תוגש בקשה כזו יבחן אותה בית הדין לגופה.

המועד שנקבע חלף עבר, המערער לא הגיש את כתב הערעור ולא הפקיד את הערובה. לפיכך אני קובע כי כתב הערעור אכן יימחק.

ב. איתלות מחיקת הערעור בבקשת המשיבה למחיקתו

ב"כ המשיבה הגיש בקשה למחיקת הערעור – בבקשה זו 'התפרץ לדלת פתוחה', שכן גם בלעדיה ובבחינת הידבקות במידותיו של הקב"ה 'טרם יקראו ואני אענה' הייתי מורה כאמור וכפי שקבעתי בהחלטות הקודמות.

ג. דחיית בקשת ארכה נוספת – מאזן השיקולים

כל זאת, ייאמר ברורות, אף על פי שהמערער הגיש זה עתה בקשה נוספת להארכת המועד, בקשה שהוגשה ביום ח' באלול תשע"ט (8.9.19) – הפעם על ידי בא כוחו של המערער, שהוא אגב מי שייצגו בהליכים הקודמים, ולפלא אפוא כיצד משתלבת עובדת ייצוגו את המערער עתה עם ההודעות והבקשות הקודמות שבהן נכתב כי פסק מלייצגו ולפיכך על המערער למצוא מייצג חדש.

אכן בבקשה מבאר בא כוחו של המערער כי התנהל משאזמתן בינו לבין מרשו בדבר תנאי הייצוג. אין אנו יכולים לקבל נימוק – תירוץ זה, וכמוהו גם לא את שהוסיף בא כוח המערער

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

וכתב בדבר היותו בחופשה, העומס המוטל עליו וכו'. בית הדין אינו יכול, אינו צריך ואינו רשאי להתאים את עצמו ובעיקר לאלץ את הצד שכנגד להתאים את עצמו לאילוציו של המערער או של בא כוחו, בין שישנם כאלה ובין שהאמור בעניינם כוזב.

בבקשה עצמה נאמר כי היא מוגשת עם כתב הערעור, אך למעשה זה לא צורף ולא נסרק מאומה לתיק בית הדין, ובין כך ובין כך אין מקום להיעתר לבקשה זו.

הבהרתי בהחלטות הקודמות את מאזן השיקולים שבין הרצון לאפשר את הערעור כדי למצות את עשיית הצדק והחשיבות להראותו לעין כול לבין זכותו של הזוכה בדין לממש את שנפסק לזכותו ולסיים את ההליכים בלי להמשיכם עד אין קץ.

הבהרתי באר היטב גם את גבולות הגזרה ואותם היו המערער ובא כוחו צריכים להביא בחשבון. לא ניתן לשטות בבית הדין בבקשות ארכות חוזרות ונשנות ובתירוצים כוזבים ומתחלפים, ובעיקר לא ניתן יד לעינוי הדין ול'משיכת יתר' של ההליך על יסודם של תירוצים אלה ועל חשבוננו של הצד שכנגד.

ההחלטות בדבר המועדים החלטות סופיות היו ועודן. הבקשה החדשה לא העלתה כל נימוק של ממש שיש בו כדי להצדיק עיון מחודש בהן ודינה אפוא להידחות.

ד. טענות המערער נגד ההחלטה ודחייתן

אעיר גם כי הבקשה החדשה כוללת גם טענות שיש בהן קורט של עזות פנים, ולמען הסר לזות שפתיים אתיחס אליהן בקצרה:

(א) הצדק שבמחיקת הערעור בחלוף המועד ולאחר הארכה שניתנה

בא כוח המערער כותב כי יהיה זה "חוסר צדק משווע" לשלול ממרשו את זכות הערעור בשל איחור של שבעה ימים בלבד.

שכח בא כוח המערער כי מדובר באיחור של שבעה ימים לאחר ארכה שניתנה גם היא מעל ומעבר לשורת הדין. גם הארכה שניתנה לא בלי התלבטות שמא מתן הארכה הנדיבה הוא הוא שיש בו "חוסר צדק" כלפי המשיבה.

לא כתבתי, אגב, "משווע" שכן בניגוד לבא כוח המערער איני סבור שמונחים "מפוצצים" יש בהם כדי לשכנע או לעשות את הדברים לצודקים ונכונים יותר...

הדברים אמורים גם כלפי חזרתו של בא כוח המערער על ביטוי זה ושימושו בביטויים דומים נוספים בהמשך בקשתו.

יואילו נא המערער ובא כוחו להגיש בקשות וכתבי בית דין אחרים במועדים שהם מתבקשים לעשות זאת – ולפחות לאחר שניתנת להם ארכה נדיבה, ואל יעסקו במתן ציונים להחלטות בית הדין. "צדק" ו"חוסר צדק" נקבעים בידי הערכאות השיפוטיות ואינם נגזרות של האמירה של אחד הצדדים כי דבר מסוים הוא "צדק" והאחר "חוסר צדק" (משווע)...

(ב) זכות התגובה – אימתי?

בא כוח המערער מלין כי לא ניתנה למרשו זכות תגובה על ההאשמות שהאשים אותו בא כוח המשיבה בתגובתו לבקשתו שלו. בהקשר זה עורך הוא השוואה כביכול בין העובדה שהמשיבה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

קיבלה את זכות התגובה לבקשתו של המערער למתן הארכה לבין אימתן זכות זו למערער בנוגע לדברי המשיבה בתגובתה.

ייאמר ברורות וללא כחל וסרק:

לא כל 'פנינה' שמנפק צד בגנותו של רעהו מצריכה בקשת תגובה.

שיטה זו של בקשת תגובות ותגובות לתגובות עד אין קץ אין בה כדי להביא ל"צדק" שלו חרד כביכול בא כוח המערער, אלא לעינוי דין עד סוף כל הדורות (ושמא זו המטרה האמיתית התואמת את בקשות הארכה החוזרות ונשנות...) בקשה חדשה או טענה שיש בה כדי להשליך על ההכרעה בבקשה או בתביעה ושכית הדין טרם שמע את עמדת הצד שכנגד בעניינה מצריכה תגובה, כזו היא הבקשה למתן ארכה – ולבד מכך – בעניינן של בקשות כאלה מחייבות תקנות הדיון את קבלת התגובה. לפיכך ביקש בית הדין את תגובת המשיבה לבקשת המערער למתן ארכה להגשת הערעור.

ההאשמות שהטיח בא כוח המשיבה במערער בתגובתו לא היו שיקול בהחלטת בית הדין בנוגע למתן הארכה – ההחלטה נומקה והובהרה היטב ללא קשר להאשמות אלה. בא כוח המשיבה האשים את המערער בהאשמות שונות ונימק בהן את בקשתו להתנות את שמיעת הערעור בהפקדת ערובה בסך 250,000 ש"ח להבטחת ביצוע פסק הדין של בית הדין האזורי ככל שזה יעמוד בערעור – בקשה זו נדחתה, דחייתה נומקה בין השאר בהיות טענותיה אלה של המשיבה בגדר "טענות" בלבד. מה לו לבא כוח המערער להלין אפוא על כי לא ניתנה לו ההזדמנות להכחיש טענות אלה, שעה שבית הדין עצמו הבהיר כי טענות אלה לא הוכחו ואין הן מתקבלות?

למען הסר ספק אבהיר כי על זו הדרך לא ביקשתי את תגובת בא כוח המערער לבקשת בא כוח המשיבה למחיקת הערעור, שכן גם כאן אין החלטתי נובעת מן הבקשה והייתה ניתנת כאמור לעיל עם הבקשה או בלעדיה.

ה. בקשת המשיבה לחיוב המערער בהוצאות משפט

בד בבד עם הבקשה למחיקת הערעור הגיש בא כוח המשיבה בקשה – התואמת לקביעה האמורה לעיל כי יוכל להגיש בקשה כזו – לחייב את המערער בהוצאות לדוגמה בשל ההליך הנוכחי, לרבות שכר טרחתו שלו, בסכום שלא יפחת מ־7,500 ש"ח.

לבקשה זו כמובן עומדת למערער הזכות להגיב.

תגובתו של המערער תוגש בתוך ארבעה עשר יום ממועד חתימת החלטתי זו, ולאחריה תינתן החלטה בעניין זה. יובהר כי אם יימנע המערער מלהגיב לגופה של בקשה זו אפשר כי ייראה הדבר כהודאה וכהסכמה ובקשת ב"כ המשיבה תתקבל ככתבה וכלשוונה.

ו. היתר פרסום

ההחלטה מותרת לפרסום לאחר השמטת פרטי הזיהוי של הצדדים.

ניתן ביום ח' באלול התשע"ט (8.9.2019).

הרב דוד ברוך לאו – נשיא

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה